

Arrest

nr. 43 660 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. BOSSAERT en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, komt België een eerste keer binnen op 28 juli 2005. Haar verblijf wordt toegestaan tot 28 oktober 2005. Verzoekster verlaat België.

Op 17 september 2009 dient verzoekster bij de gemeente Asse een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie. Er wordt haar meegedeeld dat alle vereiste documenten werden overgemaakt.

Op 2 oktober 2009 legt verzoekster samen met X. van Roemeense nationaliteit een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 3 december 2009 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Asse mee dat de voorgelegde bewijzen onvoldoende zijn en dat aan verzoekster moet worden meegedeeld dat ze bijkomende bewijzen dient voor te leggen voor 16 december 2009.

Op 15 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 17.09.2009 door T., C.-N., geboren te V., op (...), van Roemeense nationaliteit; geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Na een bijkomstige brief van onze diensten voor bijkomende documenten omtrent de relatie bracht betrokkene enkel een paar foto's en een Makrokaart aan.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

(...) ”

Op 18 januari 2010 legt verzoekster een arbeidskaart B voor geldig van 1 december 2009 tot 28 februari 2010. Als gevolg hiervan wordt haar verblijf toegestaan tot 28 maart 2010.

Ter zitting van 11 mei 2010 deelt verzoekster mee dat haar verblijf daarna niet verlengd werd. Verwerende partij beaamt dit.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van artikel 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1 Eerste onderdeel

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond een stabiele relatie te hebben haar partner, zoals vereist door artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15 december 1980.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het stabiele karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

- Indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;*
- Indien de partners bewijzen dat zij elkaar sinds ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- Indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.*

Dat het aan een vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner wenst te beroepen toekomt om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen.

Dat verzoekster eind 2002 met haar partner naar België is gekomen. Daarbij hebben beiden zich samen gevestigd in Brussel, getuige de huurovereenkomst die gesloten werd op 1 juli 2003 met betrekking tot een appartement gelegen te (...). Op deze huurovereenkomst staan duidelijk de namen vermeld van zowel verzoekster als haar partner, hetgeen een onmiskenbaar bewijs is dat beiden elkaar toen reeds kenden én een relatie vormden. Gelet op de datum van inwerkingtreding van de huurovereenkomst en de verklaringen van aankomst uitgereikt door de gemeente Anderlecht, die bepalen dat verzoekster woonachtig was in het gehuurde appartement, kennen verzoekster en haar partner elkaar aldus meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Dat noch verzoekster, noch haar partner getrouwd zijn of een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten met een derde. Dit blijkt duidelijk uit de gegevens verstrekt door de burgerlijke stand van de gemeente Vicovu de Jos. Bovendien zijn beide betrokken attesten verstrekt op 2 november 2005, hetgeen nogmaals een duidelijke indicatie is dat beide elkaar op dat moment reeds kenden en aldus een stabiele relatie hebben.

Dat reeds tweemaal een rechterlijke uitspraak erkend heeft dat verzoekster en haar partner een stabiele relatie hebben. Een eerste maal werd dit erkend in een beschikking gedateerd op 12 april 2006 door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Deze beschikking verklaart onomwonden dat verzoekster de levensgezellin is van haar partner en met hem samenwoont (pagina 1, lid 5). Dit is een onmiskenbaar bewijs dat verzoekster en haar partner elkaar reeds meer dan twee jaar kennen en samenwonen.

Dat er een tweede rechterlijke uitspraak is, welke de relatie tussen verzoekster en haar partner erkent in een vonnis uitgesproken door de vrederechter van Ukkel op 23 februari 2007. Dat daarin zeer duidelijk de relatie tussen verzoekster en haar partner omschreven staat. Dat op de laatste bladzijde van dit vonnis duidelijk staat dat Mr. R. de levenspartner is van verzoekster.

Dat beide rechterlijke uitspraken reeds dateren van respectievelijk vier en drie jaar geleden. Aldus kan men nogmaals besluiten dat verzoekster en haar partner reeds meerdere jaren voldoen aan de vereisten van het hebben van een stabiele relatie zoals vereist door artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980.

Dat verzoekster en haar partner bovendien een voortreffelijke reputatie genieten in hun leefomgeving. Dit blijkt niet enkel uit de vele getuigenissen, maar eveneens uit hun bewijs van goed gedrag en zeden. Verzoekster voldoet aldus niet enkel aan de vereisten van een stabiele relatie, maar zowel zij als haar partner hebben de volle intentie om iets van hun leven te maken. Dat de partner van verzoekster een succesvolle eigen zaak is begonnen als geregistreerd aannemer. Ook hier blijkt weer de stabiele relatie van verzoekster en haar partner, aangezien de naam van zowel haar partner als van verzoekster vermeld staan op de gemeenschappelijke Makro-kaart.

Dat verzoekster streeft naar voldoende economische onafhankelijkheid. Vooreerst heeft verzoekster reeds een arbeidsbetrekking, hetgeen aangetoond kan worden met haar arbeidskaart en de door verzoekster aangegane arbeidsovereenkomsten. Daarnaast heeft verzoekster, zowel om haar kansen op de arbeidsmarkt te optimaliseren als zich beter te kunnen integreren in de samenleving, zich toegelegd op het volgen van Nederlandse taallessen. Verzoekster is ook aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en een ziekenfonds, waardoor ze derhalve voldoet aan de nodige sociale verplichtingen.

Dat verzoekster bovendien haar jongere zus ten laste heeft, F-M. genaamd. De moeder van verzoekster heeft uitdrukkelijk ingestemd dat de jongere zus van verzoekster bij haar zal inwonen teneinde haar studies aan het Institut Saint Louis te Brussel verder te zetten. De zusterband tussen beide is in het vonnis van de vrederechter gedateerd op 23 februari 2007 aangenomen (laatste bladzijde). Het moge dan ook zeer duidelijk zijn dat het verplichten van verzoekster om het grondgebied te verlaten niet enkel voor verzoekster onomkeerbare gevolgen zou hebben. Ook haar jongere schoolgaande zus zou immense schade lijden die haar toekomst zou dreigen te hypothekeren.

Dat voorts verwezen kan worden naar de vele getuigenissen die eensluidend verklaren dat verzoekster en haar partner een relatie hebben met een zeer stabiel karakter. Deze getuigenissen komen zowel uit de professionele kennissenkring van verzoekster, als uit personen uit het privé-leven van verzoekster. Alle getuigenissen zijn unaniem: verzoekster en haar partner vormen reeds meerdere jaren een koppel en wonen ook reeds meerdere jaren samen. Bijgevolg is hiermee nogmaals onmiskenbaar bewezen dat verzoekster voldoet aan de vereisten voor het hebben van een stabiele relatie.

Dat tenslotte kan verwezen worden naar de vele foto's waarbij verzoekster en haar partner, al dan niet vergezeld van vrienden en/of familie, op verschijnen²³. De ontwikkelingsdatum, welke zich meestal achteraan de foto bevindt, toont aan dat verzoekster reeds vele jaren een stabiele relatie heeft met haar partner.

2.1.2. Tweede onderdeel

Doordat uit de bewoordingen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied ter verlaten kennelijk een gebrek schuilt in de motiveringsplicht zoals

opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 immers bepalen dat de beslissingen van de verweerder uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn en bovendien in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen om aldus afdoende te zijn.

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat administratieve verplichtingen met redenen dienen te worden omkleed.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Dat een bestuurshandeling aldus gemotiveerd is als niet alleen de concrete maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens uitgelegd wordt hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de motivering van de verweerder zich immers beperkt tot de loutere opsomming van de door verzoekster aangehaalde bewijsmiddelen. Hierbij spreekt de verweerder zich niet uit over de bewijswaarde van de afzonderlijke bewijsmiddelen, maar spreekt ze zich enkel uit over de kwantiteit van de aangehaalde bewijsmiddelen.

Dat de verweerder bovendien geen enkel oordeel geeft over de kwalitatieve bewijswaarde van de door verzoekster aangehaalde bewijsmiddelen. Dat de administratie niet vermeldt dat de betrokken Makro-kaart op de naam staat van verzoekster en haar partner, waardoor er bijgevolg dan ook geen gemotiveerde uitspraak is gedaan over de bewijswaarde van de aangehaalde Makro-kaart.

Dat de administratie voorts enkel spreekt over het aanbrengen van enkele foto's, zonder zich uit te spreken over de kwalitatieve bewijswaarde ervan. Dat de administratie zich evenmin heeft uitgesproken over de authenticiteit van de foto's²⁴, het hetgeen door tot de minimale motiveringsplicht behoort bij de beoordeling van de bewijswaarde van foto's. Dat de inhoudelijke waarde van de foto's werd door verweerder echter volledig miskend, hetgeen een overduidelijke schending is van de motiveringsplicht.

Dat de administratie aldus het principe van de afdoende motiveringsplicht miskent. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beslissing genomen werd na onderzoek van alle bewijsmiddelen die verzoekster had aangebracht voorafgaand aan de beslissing. Verzoekster werd per brief gevraagd om bijkomende bewijzen aan te brengen van het duurzaam karakter van haar relatie. Zij heeft zich beperkt tot het aanbrengen van foto's en een Makro-kaart. Dat verzoekster nu bijkomende elementen voorlegt zoals de huurovereenkomsten en de verwijzingen naar rechterlijke uitspraken, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Deze documenten werden laattijdig aangebracht en konden derhalve niet onderzocht worden vooraleer de beslissing te nemen.

In de beslissing kan geen rekening worden gehouden met documenten die verzoekster te laat heeft aangebracht. De bewijslast van wat verzoekster beweert, ligt bij haar. Zij kan haar eigen nalatigheid niet ten kwade duiden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat de Makro-kaart en de foto's betreft, merkt verwerende partij op dat uit deze bewijsstukken niet kan worden afgeleid dat verzoekster een duurzame relatie heeft met haar partner zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verzoekster maakt ook niet duidelijk hoe uit het samen op de foto staan, kan worden afgeleid dat betrokkenen een duurzame relatie hebben. Dat verzoekster streeft naar economische onafhankelijkheid, een zus ten laste heeft en een goede reputatie heeft in haar omgeving zijn geen elementen die wijzen op een duurzame relatie met haar partner.

Verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd zowel in rechte als in feite. Verwerende partij merkt op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan. Inzake de materiële motiveringsplicht merkt verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Zij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State.

2.1.3. In de repliekmemoirie zet verzoekster uiteen dat verwerende partij rekening dient te houden met het evenredigheidsbeginsel waarbij het haar verboden is om een beslissing te nemen indien men tot de vaststelling zou komen dat de genomen beslissing zou leiden tot een kennelijk onevenredig nadeel voor

de betrokkene. Uit de nota van verwerende partij blijkt dat zij impliciet de bewijswaarde erkent van de bijkomende elementen waardoor de handhaving van de beslissing om het land te verlaten aan verzoekster een totaal disproportioneel nadeel zou toebrengen. In de repliek op het tweede middel geeft verwerende partij impliciet toe dat het langdurig verblijf van verzoekster zou zijn goedgekeurd indien de bewijsmiddelen tijdig werden aangebracht. Verzoekster voegt toe dat het louter opsommen van het door haar aangeleverde bewijsmateriaal niet kan volstaan om te voldoen aan de vereiste motiveringsplicht. Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing op geen enkele wijze weer wat haar inhoudelijke bevindingen zijn van de aangebrachte bewijsmiddelen. Het meedelen dat deze onvoldoende zijn, is enkel een louter feitelijk gegeven. Op deze wijze kan verzoekster onmogelijk weten of de door haar aangebrachte bewijzen kwalitatief dan wel kwantitatief onvoldoende zijn. Rekening houdend met het gewicht van de genomen beslissing is de loutere opsomming van bewijsmiddelen niet afdoende als motivering.

Waar verwerende partij in haar nota aanhaalt dat het niet duidelijk is hoe uit het samen op de foto staan kan worden afgeleid dat verzoekster een duurzame relatie heeft met haar partner, merkt verzoekster op dat deze motivering, hoewel nog steeds zeer beperkt in verhouding tot het gewicht van de beslissing, niet terug te vinden is in de bestreden beslissing zelf.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

3° (...)

4° (...)"

In een eerste onderdeel van het middel zet verzoekster uiteen dat er tal van elementen zijn sedert 2003, waaronder een huurcontract en twee Belgische rechterlijke uitspraken die aantonen dat zij een relatie heeft met haar partner en dat er niet aan kan worden getwijfeld dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben. Zij verwijst tevens naar getuigenissen en foto's.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende: op 17 september 2009 dient verzoekster bij de gemeente Asse een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie. Er wordt op de bijlage 19 die haar dezelfde dag wordt afgeleverd, vermeld dat verzoekster volgende documenten heeft voorgelegd: een geboorteakte met vermelding ongehuwde staat, medisch attest met apostille, uittreksel strafregister met apostille, verbintenis tenlasteneming, bewijzen van relatie: foto's, gezamenlijke makrokaart, wettelijke samenwoning. Een kopie van deze stukken bevindt zich in het administratief dossier.

Op de bijlage 19 wordt tevens vermeld dat alle vereiste documenten werden overgemaakt. Op 3 december 2009 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Asse mee dat de voorgelegde bewijzen van samenwoning onvoldoende zijn en dat verzoekster bijkomende bewijzen dient voor te leggen vóór 16 december 2009. De gemeente Asse wordt verzocht verzoekster hiervan op de hoogte te stellen.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster bijkomende stukken heeft voorgelegd.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift voor het eerst naar stukken die erop wijzen dat zij al sedert 2003 samenwoont en een relatie heeft met haar partner. Zij verwijst naar vonnissen, getuigenverklaringen en het feit dat haar zus hier onder haar hoede verblijft. Zij voegt deze stukken bij het verzoekschrift. De Raad dient echter vast te stellen dat uit het dossier blijkt dat deze stukken niet werden voorgelegd aan het bestuur, zodat het bestuur hiermee onmogelijk rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg op 15 januari 2010 op basis van de stukken van het dossier en in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een stabiele en duurzame relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner zoals vereist door de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoekster de stukken die zij voor het eerst voorlegt in het kader van huidig beroep, steeds kan voorleggen in het kader van een nieuwe aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart.

In een tweede onderdeel van het eerste middel zet verzoekster uiteen dat de motivering geen oordeel inhoudt over de kwalitatieve bewijswaarde van de door verzoekster aangehaalde bewijsmiddelen. Zo wordt er niet vermeld dat de Makro-kaart op naam staat van verzoekster en haar partner, wordt niet vermeld wat de kwalitatieve bewijswaarde van de foto's is en wordt niets gezegd over de authenticiteit van deze foto's waardoor de inhoudelijke bewijswaarde wordt miskend. In de repliekmemorie voegt verzoekster hieraan toe dat met de motivering die in de nota wordt gegeven, geen rekening kan worden gehouden en dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster foto's heeft voorgelegd en een Makro-kaart die niet gedateerd is en de naam van verzoekster en haar partner vermeldt. In de bestreden beslissing wordt hierover vermeld: *“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan (...). Na een bijkomstige brief van onze diensten voor bijkomende documenten omtrent de relatie bracht betrokkene enkel een paar foto's en een Makro-kaart aan. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”*

Nu artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk voorschrijft dat er sprake moet zijn van *“een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt”* is het

niet kennelijk onredelijk of getuigt het niet van een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat foto's en een Makro-kaart niet op afdoende wijze aantonen dat verzoekster een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste één jaar met haar partner.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing geen oordeel inhoudt over de foto's en de Makro-kaart. Uit het motief dat hierboven wordt geciteerd blijkt dat dit wel is gebeurd, de gemachtigde van de staatssecretaris heeft immers geoordeeld dat deze stukken niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste één jaar met haar partner. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Waar verzoekster in verband met de foto's verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden opgemerkt dat dit arrest geen oordeel inhoudt over foto's die zijn voorgelegd en dat het beroep wordt verworpen. De Raad wijst er tevens op dat het bestuur elke aanvraag afzonderlijk dient te onderzoeken.

Waar verzoekster in de repliekmemoirie aanvoert dat verwerende partij in de nota een motivering weergeeft die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat uit hetgeen hierboven gesteld werd, blijkt dat de beslissing in alle redelijkheid werd genomen en dat de beslissende overheid niet voor elke overweging het waarom of een uitleg dient te vermelden.

Verzoekster vecht de overige motieven van de bestreden beslissing, die trouwens kunnen worden beschouwd als overtuigende motieven, niet aan.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt niet aangetoond.

Voor wat de in de repliekmemoirie aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

Schending van de algemene beginselen van goed bestuur, in concreto de plicht tot een gedegen feitenvinding. Bijgevolg dient de administratie, overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur onder meer een gedegen feitenvinding aan de dag te leggen, wanneer deze een verzoek van een rechtsonderhorige behandelt. Bijgevolg is een actieve plicht tot medewerking vereist en kan de administratie niet passief toekijken wanneer een rechtszoekende een dossier indient waarin niet alle mogelijkheden zijn benut. Zodoende had de administratie erop kunnen wijzen dat het bewijs van het hebben van een stabiele relatie zoals aangehaald in het eerste middel met een grotere verscheidenheid aan bewijzen kon worden aangetoond dan diegene die in het uiteindelijke aanvraagdossier terug te vinden zijn.

Dat wegens het onvoldoende op de hoogte brengen aan de rechtszoekende door de administratie van de mogelijke bewijsmiddelen de aanvraag van verzoekster op 17 september 2009, welke nu bij herziening in deze beroepsprocedure duidelijk aantoonde dat verzoekster een hechte stabiele relatie heeft met haar partner, in een eerste fase afgewezen is.

Dat deze weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten niet zou zijn uitgevaardigd indien verzoekster bij haar aanvraag voldoende bewijsmiddelen had aangebracht. Dat verzoekster zonder meer deze bewijsmiddelen zou hebben aangebracht indien ze zorgvuldig op de hoogte zou zijn gesteld door de bevoegde administratie omtrent de verscheidenheid aan bewijsmiddelen die passend zouden zijn ter staving van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving.

Dat verweerder aldus een schending begaan heeft van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat deze schending heeft geleid tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen een onmiskenbaar disproportioneel nadeel en schade heeft aangebracht aan verzoekster.

Dat bovendien artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 toelaat om nieuwe gegevens over te maken, waarbij de nieuwe gegevens niet vroeger konden worden ingeroepen door verzoekster aangezien zij onvoldoende geïnformeerd werd door verweerder over de mogelijke bewijsmiddelen van haar stabiele relatie. Dat deze nieuwe bewijsmiddelen duidelijk aantonen dat er een stabiele relatie is tussen verzoekster en haar partner.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bewijslast bij verzoekster ligt. Het is aan verzoekster om de nodige bewijzen te leveren van hetgeen zij beweert en dit dient tijdig te gebeuren. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bovendien niet passief afgewacht maar heeft aan verzoekster de mogelijkheid geboden om bijkomende bewijzen aan te leveren. Verzoekster beperkte zich tot het voorleggen van een Makro-kaart en foto's.

In de beslissing kan geen rekening worden gehouden met documenten die verzoekster laattijdig aanbrengt. Verzoekster geeft in het tweede middel bovendien expliciet toe dat ten tijde van de beslissing de in het eerste middel vermelde documenten niet voorlagen. Uit niets blijkt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn. Er werd immers rekening gehouden met alle feiten en elementen die ten tijde van de beslissing voorlagen.

2.2.3. In de repliekmemoirie zet verzoekster uiteen dat verwerende partij in de nota niet aantoont dat ze haar actieve plicht tot medewerking heeft vervuld. De mogelijkheid die aan verzoekster werd gegeven om bijkomende bewijzen aan te leveren, is onvoldoende. Aangezien verzoekster immers van in het begin van de aanvraagprocedure onvoldoende op de hoogte was van de mogelijke bewijsmiddelen, is het louter meedelen dat er bijkomende bewijsmiddelen kunnen worden aangebracht zonder de aard en voorbeelden van deze bijkomende bewijsmiddelen mee te delen, een inbreuk op de actieve medewerkingsplicht en op de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster verwijst opnieuw naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken werden immers niet voorgelegd aan het bestuur. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster uiteenzet dat *"de administratie erop (had) kunnen wijzen dat het bewijs van het hebben van een stabiele relatie (...) met een grotere verscheidenheid aan bewijzen kon worden aangetoond dan diegene die in het uiteindelijke aanvraagdossier terug te vinden zijn"*, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster er wel degelijk op heeft gewezen dat zij bijkomende documenten moest indienen. In het dossier bevindt zich immers een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 december 2009 gericht tot gemeente Asse die als volgt luidt: *"Gelieve de betrokkene op de hoogte te stellen dat de voorgelegde bewijzen van samenwoning onvoldoende zijn. Ze moeten bijkomende bewijzen voorleggen voor 16/12/2009 (...)"*

In de repliekmemoirie erkent verzoekster dat haar werd gevraagd bijkomende bewijzen voor te leggen maar zij voert aan dat dit niet volstaat.

De Raad neemt aan dat wanneer een aanvraag wordt ingediend, de bewijslast bij de aanvrager zelf ligt. De aanvrager dient te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld om deze aanvraag te kunnen indienen. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als partner in een duurzame relatie, het is bijgevolg niet onredelijk te verwachten dat verzoekster aantoont dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Zeker nu uit de stukken van het dossier blijkt –en verzoekster dit

niet betwist- dat haar werd meegedeeld dat de aangebrachte bewijzen niet volstonden en dat haar werd gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen.

Verzoekster kan dus niet met goed gevolg aanvoeren dat haar niet de gelegenheid werd gegeven om bijkomende documenten in te dienen of dat verwerende partij heeft geweigerd om mee te werken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande middel en gelet op het feit dat verzoekster de stukken die haar relatie aantonen pas voor het eerst voorlegt aan de Raad in het kader van huidig beroep, blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Ook de omstandigheid dat verwerende partij na kennisname van de nieuwe stukken van verzoekster, neergelegd in het kader van huidige procedure, niet is overgegaan tot de intrekking van de bestreden beslissing, kan niet beschouwd worden als een schending van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel. De Raad herhaalt dat de wettigheid van een beslissing moet worden nagegaan in het licht van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, en niet in het licht van elementen die later worden voorgelegd en waarvan het bestuur voordien nooit op de hoogte van werd gebracht. *In casu* treedt de Raad overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. De Raad is enkel bevoegd om uitspraak te doen wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

2.2.5. Waar verzoekster ten slotte verwijst naar artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat dit artikel deel uitmaakt van "*Afdeling II. Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*". *In casu* betreft het echter een beroep tegen een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(...)

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

In casu doet de Raad uitspraak als annulatierechter, verzoekster kan zich dus niet met goed gevolg beroepen op een artikel uit de Vreemdelingenwet dat enkel van toepassing is op de beroepen met volle rechtsmacht.

Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET